

Η πέρδικα και ο κυνηγός

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Πώς την είχε πατήσει έτσι; Πώς είχε μπλεχτεί στα δίχτυα του κυνηγού; Η πέρδικα αδίκως πάλευε. Είχε πιαστεί για τα καλά και όσο κουνιότανε τόσο πιο πολύ μπλεκότανε στην καλοστημένη παγίδα. Και σε λίγο θα ερχόταν και ο κυνηγός. Έπρεπε γρήγορα να σκεφτεί κάποιο σχέδιο.

Όμως γρήγορα ο κυνηγός έφτασε. Χαρούμενος που η πέρδικα είχε πιαστεί στα

δίχτυα του, την άρπαξε στα χέρια του. «Σήμερα εγώ και η γυναίκα μου θα φάμε ένα πολύ νόστιμο γεύμα», συλλογίστηκε.

– Σε παρακαλώ μη με φας, τον παρακάλεσε η πέρδικα, εξάλλου, πώς θα χορτάσεις μόνο με μένα. Αν όμως με αφήσεις ελεύθερη, αν με αφήσεις να ζήσω, θα σε βοηθήσω να πιάσεις πολλές άλλες πέρδικες.

Ο κυνηγός το σκέφτηκε για λίγα δευτερόλεπτα και έπειτα της απάντησε:

– Τώρα είναι που δεν σ’ αφήνω να φύγεις με τίποτα. Το ότι είσαι πρόθυμη να παγιδεύσεις και να προδώσεις τους φίλους σου, είναι για μένα ένας παραπάνω λόγος για να σε κρατήσω.

Αυτά είπε, έβαλε την πέρδικα σε ένα τσουβάλι και πήρε τον δρόμο για το σπίτι του. Και η καημένη πέρδικα σκεφτόταν παγιδευμένη μες στο σακί τα λόγια του κυνηγού και συλλογιζόταν μετανιωμένη πως **η προδοσία είναι το μεγαλύτερο και το πιο ποταπό έγκλημα.**

Απόδοση: Αλέξανδρος Σαββόπουλος

Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου

Άκουσε τον μύθο

%perdikakinigos%